

TURCZI ISTVÁN

A nagy kifestőkönyv

(Eminescu-intarziák)

Ősz van, munkában a nagy kifestőkönyv.
 Leszedált színek közt xilofonoznak a fák.
 Majd elsötétül, esni kezd, aztán abbahagyja.
 Koldus egy évszak, megint napfényt kéreget.
 Tovább sétálsz. Az elhatározás legalább szabad.
 Pár lépés még, és a házakon túl ott a naplemente.
 Csaknem valóságnak hiszed, amit látsz.
 De hát nem csak téboly-e minden?

Mint múltó rosszullét, olyanok ezek a napok.
 Sokáig nem mozdulsz ki a lakásból, vársz,
 mikor ront rád, amitől félsz. Semmit sem adsz,
 és mindent elveszel. Lengő füst homályában forgó
 gondolataid fehér botként tapogatják végig a poros
 bútorokat, a csukott ajtót, az elfüggönyözött ablakot.
 Angyalok panaszdalát hallgatod, és várod az éjjelt,
 vigye a vétkét, és nyelje el könnyel a végtelen idő.

Már semmi sem mozdul. A hanyatlás általános.
 Aprósüteménnyé préselt szavak olvadnak szét.
 Súlyos a csend is, akár egy fenyegető példázat.
 Mi megmaradt: az érzelem árnya csak. Nevek,
 arcok törlődnek, mióta már, késik az eljövétel.
 Többé nincs mit halogatnod. Ha már nem lehetsz
 császár, sem Isten, és feszültségeid nem földeli el
 az ég, legalább lásd, amit ma újra szépek láthatsz.

Ősz van, munkában a nagy kifestőkönyv.
 A színek mind madárhangos kertekbe vágynak.
 A dolgok szívéig ér a délutáni napsugár.
 Panacea, mikor a kor buta férge rág.
 A jót nézd ebből is. Van hová visszatérned.
 Beéred boldogan a még egyszer láthatóval.
 Mihály szerint a bölcsesség szárnya viaszból van.
 Magunk elöl is egymáshoz menekülünk.

Infinitum

Egymásba múlnak a holnapok.
 S a monokróm ég alatt,
 hol a madarak is csőre töltve,
 kontúros, egybeszabott sajdulásban
 már rég elkezdődött
 emlékeink szétszóratása.
 Egymásba múlnak a holnapok.
 Idegidő-idegidő, kattogják
 élő-holt madaraink
 vállunkra telepedve, míg mi a múlt
 számozott példányait szorongatjuk,
 és tágas mondatokért fohászkodunk.

Talan-telen értelem: belátni, hogy
 ez már csak így van, és így marad,
 na, nem. Nem, amíg a test teljesít.
 Egymásba múlnak a holnapok.
 Félénken létezni addig is; jární-kelni,
 hazai szavakat hordani, visszaborzadni,
 fénybe csukódní. Két lehetséges
 egyetlen közt szítani a reményt.
 A dolgok szívét megérinteni.
 Aztán zsugorodni, mint a zsákmány.
 S elaludni végül, mint a harmat.
 Egymásba múlnak a holnapok.